

за той отчаянъ. Онзи, стариятъ, още не е свършилъ. И други човали донесе.

Давидъ се позасмѣ, снѣ калпака си безъ нужда, погледна въ него, удари го по ржката си, следъ туй го тури пакъ на главата си и рече:

— Не се коси, Рафаилчо. Я я чуй каква бумти тая хала. Реве като гладна мечка, иска да яде. Туй огненитѣ воденици много храна прекарватъ. Ще си смелимъ и ний, не бой се. Пъкъ ако трѣбва да спимъ тукъ, ще спимъ. Баремъ въ тазъ воденица нѣма маймунка.

— Каква маймунка?

— Седни, седни тукъ при мене, ще ти кажа. Ти ходилъ ли си въ Мусу-бей?

— Какъ да не съмъ ходилъ.

— Кога идешъ пакъ, погледни възъ баиритѣ. Селото е въ дола, но наоколо сж все баири. И както сега тревата е зелена, ще видишъ на всѣки баиръ да се бѣлѣятъ като гжби купчини камъни. Тѣ сж темели на вѣтърници. Единайсетъ вѣтърници имаше едно време въ туй село. Като минешъ отъ тамъ и погледнешъ — онѣзъ крила като се бѣлнали, като се завъртѣли срещу вѣтъра, ще речешъ, че не сж единайсетъ вѣтърници, а единайсетъ бѣли гемии.

Имаше тамъ единъ Глигоръ Казака. И той имаше вѣтърница. Богатъ човѣкъ бѣше, бездетенъ, затуй бѣше осиновилъ сестриника си